

ÁLMOMBAN SZERETTELEK ABBI ♥ GLINES

Dream
válogatás

Anap, amelyen Vale McKinley és szerelme, Crawford átvették az érettségi bizonyítványukat, tragédiába torkollott, miután egy szörnyű autóbaleset miatt a fiú kómába került. Az egész nyarat a főszuli tervezgetésével kellett volna tölteniük, majd pedig együtt indulhattak volna el a lehetőségekkel teli, ragyogó jövő felé. Ehelyett Vale minden napját Crawford kórházi ágya mellett tölti, remélve, hogy a fiú, akit gyerekkora óta szeret, felébred.

Slate Allen, Vale bátyjának jó barátja, aki nem mellesleg igazi nőcsábász, ugyancsak abban a kórházban tengeti a napjait, haldokló nagybátyját támogatva. Amikor találkozik a lánnyal, Vale nem is tagadhatja az azonnal érzett perzselő, tiltott vonzalmat, amihez hasonlót még sohasem élt át.

Crawford később sem ébred fel... Vale-nek rá kell jönnie, hogy muszáj megpróbálnia folytatni az életét a fiú nélkül, így egyedül vág bele a főiskola nyújtotta új kalandokba, melyek során folyton összefut az észvesztően dögös Slate-tel. Barátságuk tagadhatatlanul átalakul, és szenvedélytől lázas kapcsolatuk nemsokára nem várt fordulatot vesz.

ABBI GLINES

az alabamai Birminghamben született. A kisvárost, ahol felnőtt, tizennyolc évesen hagyta ott a középiskolai szerelméért. Egy vidéki lap munkatársaként kezdte el írói pályafutását, miközben újságírásból szerzett diplomát. Abbi jelenleg három gyermekével és férjével él Fairhope-ban. A New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestsellerírónője. Olyan alkotások szerzője, mint a Vincent fiúk vagy a Sea Breeze-sorozat.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A sikeres bestsellerszerző, Abbi Glines egy újabb perzselő, kihagyhatatlan YA romantikus történettel kedveskedik rajongóinak. Nem lesz hiány a váratlan fordulatokban.”

AMAZON

„Ez a könyv nem egy szimpla szerelmi történet. Lenyűgöző az az érzékenység, ahogy a szerző bemutatja szereplőinek teljes érzelmi skáláját.”

BARNES&NOBLE

„Vajon a tökéletes szerelem tényleg lehet valóság? Vagy csak egy olyan vágy, ami a képzeletünkben él? Ezt a kérdést boncolgatja ez a megkapó regény.”

THE BOOKTOPIA

„Az olvasók imádni fogják az Álmomban szerettelek szívbe markoló, szédületes meglepetésekkel és izgalmas csavarokkal teli történetét. Egy megdöbbentő és felkavaró könyv Abbi Glinestől.”

GOODREADS

„A regény komoly témákat is feszeget: veszteség, hűség, kitartás. Mindezeket egy csodás drámában egyesíti a szerző.”

THE BOOK RAT

Dream
válogatás

ÁLMOMBAN SZERETTELEK ABBI♥GLINES

—• részlet •—

1. FEJEZET

MINDIG ÚGY ÖRÜLTEM a nyári esték illatának. Már apró koromban arra emlékeztetett, hogy vége az iskolának, várnak a kalandok, jön az úszkálás a tóban, a kosarazás a bátyáimmal, és persze az éves családi vakáció. Ám idén a szabadságot jelentette. Új életet, új kezdetet! Nekem és Crawfordnak.

Vetettem rá egy pillantást vezetés közben, és átmelegedett a szívem. Kölyökkorunk óta együtt voltunk, kezdetben mint barátok, aztán ahogy idősödtünk, valami komolyabb lett a barátságból. Ma végigmentünk az iskolai futballpálya közepén álló széles emelvényen, és átvettük az érettségi bizonyítványunkat. Éretté nyilvánítottak! Végre!

– Még mindig nehezen hiszem el, hogy vége. Mármost a középiskolának – tettem hozzá magyarázatul, habár nem kételkedtem benne, hogy jól értette.

Rám villantotta a szemét, és a szája sarka felkunkorodott, csak annyira, hogy a szeme úgy ragyogjon, mint amikor mulatságosnak vagy jónak talált valamit.

– *Nincs vége. Még csak most kezdődik, V! Pontosan olyan lesz az életünk, amilyennek kiterveltük!*

Hinni akartam, hogy igen. Ugyanarra a főiskolára megyünk. Crawford kapott egy futballösztöndíjat. Teljeset. Nekem nem ez az iskola volt az első választásom, de ott akartam lenni, ahol Crawford. Sosem voltunk távol egymástól.

– *Mindenki szinte ijedtnek látszott az este. Mintha azért ittak és buliztak volna, hogy elfelejtsék a tényt: felnöttünk. Erről van szó.*

Crawford vállat vont.

– *Fogadok, hogy a többség meg van rémülve. Nem terveztek előre, mint mi. Most el kell dönteniük, mit lépjenek következőnek.*

Természetesen igaza volt. Mindig igaza volt. Crawfordban többek között azt szerettem, hogy olyan magabiztos volt. Nem izgult, nem hátrált meg a problémától, hanem nekiment, és megragadta a kormányt. Biztonságban éreztem magamat, ha vele voltam, mintha mindig képes lenne előállni a válasszal, amire szükségem van.

Rátette a kezét az enyémre.

– *Csodálatos életünk lesz. A főiskola pontosan az, ami nekünk kell. Kikerülhetünk ebből a kisvárosból, de nem megyünk túl messze. Szárnyat bonthatunk, mégis könnyű lesz hazajárni látogatóba. Meglátod, szeretni fogod.*

Hittem neki. Gondolataim eljátszottak a sokféle mókával, amelyekben részünk lesz. Gyöngyözött bennem a jövő izgalma, és alig vártam az augusztust.

A kedvenc számunk szólalt meg a rádióban. Crawford felhangosította, és ő is fújni kezdte fals hangján. Borzasztó vacakul énekel, de mindig megnevettetett vele, ezért gyakran csinálta. Dagadt

a szívem az örömtől, hogy milyen jó nekem, és annyira örültem, hogy felkacagtam a következő hamis hangnál. Ez az én életem, és hogy szeretem!

Akkor történt, hogy Crawford a fékre taposott, majd elkezdett pörögni velünk a világ. Az égett gumi szaga és a kerekek visítása kioltott minden más gondolatot. Abban a pillanatban szertefoszlottak az álmok. Nyomtalanul.

EGY HÓNAPJA. MA EGY hónapja történt a baleset, ami lidércnyomássá változtatta az érettségink éjszakáját. Ültem a váróban – amelyet mostanra jobban ismertem a saját szobámnál –, és bámultam a fehér falat. Az állott kávészag nem enyhítette a környezet kopárságát. Bár ez nem számított. Semmi sem számított ahhoz képest, hogy Crawford nyissa ki a szemét.

Hamarosan rajtam a sor, hogy felolvassak Crawfordnak. Ezért a napszakért éltem. Hogy láthassam, és imádkozhassak, hogy hallja meg a hangomat, és nyissa ki a szemét. Hogy ismét együtt lehessünk, és meglegyenek az álmaink, itt várakozzanak ennek a kietlen, hideg helynek az ajtaja előtt.

A balesetet követő reggelen az orvos azt mondta Crawford szüleinek, hogy hite szerint a kómás páciensek hallanak. Ha Crawford hallja, hogy beszélünk hozzá, akkor küzdeni fog, hogy visszajöhessen. Hogy felébredhessen.

Végigfutott rajtam a hideg, amikor eszembe jutottak ezek a szavak. *Kómás!* Hogy gyűlöltem! Crawfordban annyira pezsgett az élet és az energia! Olyan borzasztó volt így látni!

Az orvos arról is meg volt győződve, hogy Crawfordnak több olyan hangot is kell hallania, amelyet ismer és szeret. Így hát

Crawford anyja kezdetben kidolgozott magunknak egy beosztást, de aztán hagyta, hogy olyan korán jöjjenek, amikor csak olvasni akarok. Ám ahogy teltek a napok, a beosztása aszerint változott, ahogy az egészsége hanyatlott. Nagy teher volt rajta, hogy napról napra ilyen állapotban kell látnia az egyetlen gyerekét.

– Még mindig itt? – kérdezte egy férfihang, amelyet nem ismertem. Általában valamelyik bátyám jött be, hogy rám nézzen. Korban Knox, a legfiatalabb állt a legközelebb Crawfordhoz és hozzám, és ő is bejárt olvasni. Nem minden nap, mint én, de mindig, amikor megtehetette. Reménykedtem, hogy bejön. Pár napon át elmaradt, és tudtam, hogy Crawford szeretné hallani a hangját.

Felemeltem a fejemet, és belenéztem egy sötétzöld szempárba, amelyet sűrű fekete pillák kereteztek. Túl szép szem egy pasinak. Láttam már ezt a szempárt, és azt is, akihez tartozott, de még sosem beszéltünk.

– Mindig itt vagy – mondta. – Az elmúlt két hétben nem volt olyan nap, hogy ne láttalak volna.

A hangja bársonyos volt, de jobban elnyújtotta és összemosta a szavakat, mint a franklini srácok. Majdnem alabamai kiejtéssel beszélt. *Most vizsgáztat, vagy arra vár, hogy megszólaljak? Valószínűleg az utóbbi. Gorombaság lenne, ha nem válaszolnék.*

– Nincs dolgom máshol – mondtam becsületesen, mert valóban olyan voltam Crawford nélkül, mint aki eltévedt.

Kissé elhúzta telt ajkának szögletét, ami meglehetősen emlékeztetett egy gunyoros mosolyra. Mi van ezen gúnyolni való?

– Sok helyet el tudnék képzelni, ahol szívesebben lennék, de ennyivel tartozom D bácsinak, úgyhogy itt vagyok.

Nem tudtam, hogy megrendítő őszinteségnek szánta-e, de nem annak hangzott. Még azt sem nagyon hittem, hogy búsulna, amiért a nagybátyja ide került. Nem mintha érdekelt volna. Volt benne valami irritáló. Látszott, hogy szerette önmagát. Tudta magáról, hogy szép, és élvezte, hogy ettől odafigyelnek rá. Ismertem a fajtáját, és nem rajongtam érte.

– Porig aláz az önzetlenséged – válaszoltam sósavas gúnnyal. Szeme vidáman felcsillant, amitől még annál is jobban utáltam, mint amennyire akartam.

Ahogy keresztbe fonta karját széles mellkasán, akaratlanul észrevettem feszülő bicepszét, és a póló ujjá alól kikandikáló tetoválást. Sötét, hosszú, kissé kócos haját a füle mögé igazította. Még jobban hasonlított volna egy kalózra, ha lófarkba köti.

– Nehogy önzetlenséget feltételezz rólam, mert sosem állt szándékomban! Azért jöttem ide, hogy lássam a nagybátyámat. Semmi komolyabb. De én nem is ülök itt napról napra, mint egy vértanú, és nem bámulom a falat. Az önzetlenség a te műfajod, nem az enyém.

Miért beszél hozzám még mindig? Hol van Knox? Mostanra már be kellett volna érnie anyutól a kései ebédre. Elöttem neki kell három órát ülnie Crawford mellett. Knoxnak ide kell érnie, ennek a pasinak meg el kell húznia!

– Jesszus, de ideges vagy! – dűnnyögte. Ismét rávillantottam a szememet. Ismét az a derűs bazsalgyás!

– Nem a nagybátyádhoz jöttél? – kérdeztem, azt remélve, hogy így lerázhatom.

Ezúttal felnevetett. Őszintén. Kellemes volt. Talán több is kellemesnél. Aztán eszembe jutott, hogy azért nevet, mert tet-szeni akar nekem, és ez felbosszantott.

– De igen. Csak arra gondoltam, megpróbálok adni neked valami más elfoglaltságot azon kívül, hogy bámulod a falat. El-szomorít, amikor ilyen egy szál magadban kell látnom téged. Elnézést, nyilván azért vagy egyedül, mert szereted a magányt.

Nem kaptam be a csalit. Azt akarta, hogy vágjak vissza, de nem játszottam a kezére. Nem érte meg a haragomat, sem az energiámat, ami a haraghoz kell.

– Mit csinálsz te itt, Slate? A nagybátyád épp most érdeklő-dött utánad! – A fiatal ápolónő szigorúan rezegett a szempillá-it, és kidüllesztette a mellét, miközben... *Slate*-hez beszélt. Ezek szerint így hívják.

Slate a lány szemébe nézett, és gyakorlatilag biztosra vettem, hogy kacsintott. Az ápolónő arca kipirult, a pillantásával tü-zet lehetett volna gyújtani. *Jézusom!* Elegem volt belőlük. Ha szappanoperára lennék kíváncsi, bekapcsolnám a sarokban álló tévét.

– Szólj az öregnek, hogy megyek! – válaszolta Slate.

A lány vihogott, mintha ez valami móka lenne, és futólag vé-gigmért engem is, mielőtt elvonult, jelentősen eltúlzott riszálás-sal. Az a lány, aki a valóságban is így jár, hetente igazíthatatná a medenceízületét a csontkováccsal.

– További jó szórakozást, izé... – Elhallgatott, mintha azt várná, hogy megmondom a nevemet. Hát, azt lesheti.

– Várnak a rajongóid – feleltem utálkozva, és visszatértem a fal bámulásához. Úgy, ahogy más napokon csináltam. És

közben gondolkoztam. Az életről, a jövőmről, a jövőnkről. Az enyémről és Crawfordéról.

– Ja, várnak – kuncogta. Láttam a szemem sarkából, hogy a fejét ingatja, mielőtt megfordulna és távozna. Illetve nem is távozott, inkább ellejtett. Tudnak a srácok lejteni egyáltalán? Vagy inkább kellett magát?

Áh, kit érdekel? Elment.

Benyúltam vitorlavászon táskámba a telefonoméért. Öt SMS és két hívás volt anyától, egy-egy SMS mind a négy bátyámtól, kettő a legidősebb feleségétől, és az utolsó három aputól. Minden nap ezt csinálták. Ellenőriztek, kérleltek, hogy vacsorázzak náluk, menjek velük moziba, vásárolni, kosarazni... akármit, csak kirángathassanak ebből a kórházból.

Egyik sem értette. Crawford kómában volt.

Egyedül ez számított. Nem folytathattam az életemet úgy, mintha nem feküdne abban az ágyban, mozdulatlanul. Ott kellett lennem, amikor felébred. Mert felébred. Fel *kell* ébrednie. Itt a közös jövőnk, amit gyerekkorunk óta tervezgettünk.

Megnyitottam az SMS-eimet, és azt tettem, amit minden jó kislány tett volna: válaszolgatni kezdtem rájuk. Anyám felajánlotta, hogy elvisz új fürdőruhát vásárolni – mintha egyhamar kikerülhetnék a strandra... Aztán a büntudatomra apellálva próbált meg beugratni egy családi ebédbe. Hiányzok az unokahúgaimnak. Lett is egy csepp lelkipurdalásom Maddy és Malyn miatt, akik a legidősebb bátyám ikrei. Még csak kétévesek voltak, vélhetőleg nem tudták mire vélni, hogy Vale néni eltűnt.

A baleset előtt én pesztráltam őket minden kedd és csütörtök este, amikor Catherine-t, a sógornőmet, kései műszakba

osztották be a szeretetotthonban. Most anyu dajkálta a lányokat. Ki nem tettem a lábamat a kórházból este hétig, amikor visszajött Crawford anyja. Akkor jó éjszakát kívántam neki, megcsókoltam az arcát, aztán végigsírtam a hazautat. Reggel hétkor felébredtem, megpakoltam a táskámat könyvekkel meg harapnivalóval, és elindultam a kórházba. Ez volt a napirendem. Ennyim maradt.

A családi vacsorák után a bátyáim este kivonultak kosarazni. Jonah-t, aki katona volt, éppen elvezényelték valahova, így én ugrottam be negyediknek. Igazából nem volt szükségük rám, apu simán pótolhatta volna Jonah-t, de mindenki úgy viselkedett, mintha nem játszhatnának nélkülem.

Ötből én voltam a legfiatalabb, és az egyetlen lány, vagyis azt sem tudták, hogyan védelmezzenek, és agyonizgulták magukat miattam. Mindegyik azt gondolta, hogy az ő dolguk gondoskodni a jóllétemről. Mivel pedig szerettem őket érte, és mert Jonah küldött SMS-t még akkor is, amikor elment szolgálni a hazát, mindegyiknek azt feleltem, hogy ott leszek a kosármeccsen, ha várnak fél nyolcig. Nem ezt akartam csinálni hazatérés után, de nekik arra volt szükségük, hogy ezt csináljam.

Így hát megcsinálom.

2. FEJEZET

VÉGRE BEFUTOTT KNOX egy kék pöttyös uzsonnás dobozzal, benne meleg étellel. Anyám egyfolytában etetett, különben bele is bolondult volna abba, hogy nem lehet kimozdítani a kórházból.

– Nesze, hercegnő! – Knox a kezembe nyomta a dobozt, azután lesüllyedt a mellettem levő székre. – Mizújs?

Általában maradt, és beszélt hozzám, miközben ettem. El is vártam tőle. Csak két évvel volt idősebb nálam, ötünk közül hozzá álltam a legközelebb.

Neki is sötét haja és kék szeme volt. Mindenki azt mondta, hogy ikrek is lehetnénk.

– Ugyanaz. Várunk – feleltem. – És az otthoni fronton?

Sóhajtott, hátradőlt a széken, keresztbe fonta a karját.

– Apu veszekszik a vízvezeték-szerelővel az új fürdőkád ára miatt, amit anyu akar. Anyu most süti a kedvenc tortádat, hátha azzal hazacsalhat vacsorázni, és Maddy nem hajlandó használni a nagylányos bilijét, mert nincs ott Vale néni, hogy elénekelje neki a bilidalt.

Nem lelkipurdalást próbált kelteni bennem. Az nem Knox stílusa volt. Ő csak őszintén beszélt.

– Miért nem énekl el anyu? Nekem is ő tanította. – Elővettem a brokkolis ragu dobozát. Még mindig jó meleg volt.

Knox vállat vont.

– Megpróbálta, de Maddy azt mondta, hogy az nem olyan, mint mikor te énekled.

Időt kell szakítanom, hogy megnézzem az unokahúgaimat.

– Jó lenne, ha anyu behozná őket ide, hogy láthassanak.

Knox rám nézett. – Miért? Nem vagy te ágyhoz kötött beteg. Kijöhetsz, amikor akarsz, foglalkozhatsz más dolgokkal is. Crawford is ezt akarná.

Megint csak nem kegyetlenségből mondta, de néha nagyon fáj az őszintesége.

– Itt akarok lenni, amikor kinyitja a szemét – mondtam századszor. Ezt mindenki tudta, de azért folyton ismételtetnem kellett.

– Felébredhet éjfélkor is. Akkor nem vagy itt.

Tudtam, hogy igaz, és gyűlöltem, hogy igaz, de nem engedték meg, hogy a váróban aludjak. Ha lejárt a látogatási idő, el kellett mennem. Kórházi szabályzat. Már próbálkoztam. Kirúgnának.

– Hadd csináljam ezt a magam módján! – kértem, és lenyeltem egy falat ebédet. Éhes voltam. Sok idő telt el a száraz gabonapehelyből és sós kekszből álló reggeli óta, és az állott kávénál valami tartalmasabbat kívántam.

– Knox McKinley! – szólalt meg egy immár ismerős férfigang, amitől majdnem félrenyeltem a ragut, amitől károm-

kodni lett kedvem. Muszáj ismernie ennek a seggfejnek a bátyámat?

– Slate! – felelte Knox, őszintén mosolygós hangon. Csípte a srácot. Ki gondolta volna? – Te meg mit keresel itt?

– Én is épp ezt akartam kérdezni tőled. Látom, te jobban bejössz neki. Inkább a falat bámulta, minthogy szóba álljon velem.

Éreztem, ahogy Knox felém fordul, de egyikükről sem vettem tudomást, csak ettem tovább, noha nem így képzeltem el egy jóízű ebédet.

– Na, ja, én hordom neki az ételt, a szüleink is közösek, még szép, hogy szóba áll velem – magyarázta Knox.

– Szóval a húgod? Így már nincs annyira összetörve az egóm.

Elővettem anyu frissen sült zsemlijét, és haraptam egy kiadósat, olyan kiadósat, hogy senki se várhasson el tőlem bájcsevejt. Hallottam, ahogy Knox a nevetését nyeldesi. Talán vette a lapot, és elzavarja Undok urat.

– Úgy tudtam, Huntsville-ben laksz a nagybátyádnál. Mi hozott ide olyan messziről?

Knox másra terelte a szót. Legalább ezért hálás voltam neki.

– D bácsi a negyedik stádiumban van. A mája. Ez a legközelebbi kórház, ami be van rendezkedve a kezelésére.

Ó! A nagybácsi, akinél lakik, a halálán van. Most már kissé rosszul éreztem magamat. Oké, talán nagyon rosszul.

– Nagyon sajnálom. Nem is hallottam róla a nyári szünetben. – Knox őszintén beszélt. Akkora szíve volt, mint egy ház.

– Nekem sem szólt, amíg haza nem mentem. Két hete volt az első műtétje. Amint erőre kap, kezdődik a kemó. Csak annyit ígérnek, hogy meghosszabbítja az életét. De nem menti meg.

– A fenébe! – suttogta Knox, és megrázta a fejét. – Hát majd szólj, ha bármiben is segíthetek! Naponta hozok ebédet a húgomnak. Ugyanezt neked is megtehetem, ha szükséged van rá. – Komolyan gondolt minden egyes szót. Képes lesz holnaptól odaállítani anyut, hogy főzzön erre a fazonra.

– Á, én nem táborozok itt. D bácsi zabos is lenne, ha megpróbálnám. Egyszer-kétszer ugrok be naponta. Van egy csajhaverom a városban, nála lógok.

Ez már jellemzőbb. Egy lánynál alszik. Nem csoda, hogy nem a nagybátyjánál lakik. Van csaja, akihez mehet.

– Oké, rendben. Aztán, ha kell valami, megvan a számom.

– Kösz, öreg.

– Testvérek vagyunk – mondta Knox, majd mutatott valamit, amiben felismertem a Kappa Szigmát. Tehát ugyanahhoz a diákszövetséghez tartoznak.

– Hát, akkor viszlát! Aztán csak tartsd szemmel azt a barátságos húgocskádat! – csipkelődött Slate. Lenyeltem a zsemlemet, mielőtt felnéztem rá. Kacsintott. Folytattam az evést.

– Igyekszem.

Mihelyt elhúzott, Knox rám nézett. – Okos lány vagy.

Összevontam a szemöldökömet. Azt vártam, hogy megszid, amiért lekezeltem a haverját a diákszövetségből. – Mi?

Bólintott a távolodó alak után. – Amiért lepasszoltad. A testvérem és nagy arc, de egy szoknyapecér. Fogadnék, hogy már

megvolt neki az összes jobb ápolónő ezen az emeleten. Üzemel,
mint egy kefélgép. Legenda a Kappa Szigmában.

Ezt felesleges volt mondania.

– Magamtól is kitaláltam.

Knox megpaskolta a térdemet.

– Tudnom kellett volna.

Ja, azt kellett volna.

3. FEJEZET

JULIET, CRAWFORD ANYJA olyan volt nekem, mint a második anyám. Fiatalabb volt anyunál, és Crawford volt az egyetlen gyereke. Rögtön érettségi után ment férjhez, és hitt az első szerelem erejében, amely kiállja az idő próbáját.

Ám az utóbbi hónapban megváltozott. A derűs, energikus asszony nem volt többé. Ráncok jelentek meg az arcán, amelyeket korábban nem vettem észre. Gyönyörű szőke haja megritkult és töredezett. Vállja megroskadt, holott valamikor olyan egyenes volt, akár egy sudár fenyő.

Crawford volt a mindene, nélküle szétesett. Megértettem, és tudomásul vettem éles szavait, amelyekkel szigorúan szabályozta a látogatást. Nem engedtem meg magamnak a sértődést, amikor kifogásolta, hogy örökké ott ülök a váróban. Szenvedett, és ki kellett engednie magából tehetetlen indulatát. Elviseltem, hogy rám zúdítja. Crawford ugyanezt tette volna a helyemben.

Ráismertem cipősarkának kopogására, amikor a több mint egy órája figyelt számlapon a négyes állásba rendezték magukat a mutatók. Juliet hazafelé készült, hogy egyen, fürödjön és

pihenjen, mielőtt visszatérne éjszakára, amit nem volt hajlandó átengedni se a férjének, se nekem. Neki kellett itt lennie. Mert hátha.

Mert hátha Crawford kinyitja a szemét. Vagy... nem nyitja.

Kivártam, amíg megjelenik az ajtóban, és int, hogy beme-
hetek. Ő vezette be így, és én követtem a szabályt. Legalább
ennyiben neki kellett irányítania. Fogtam a táskámat, felálltam.
Végre én lehetek Crawford mellett.

– Ma kissé élénkebb volt az agytevékenysége. Azt hiszem, jót
tett neki, hogy Knox bejött hozzá egy kis felolvasásra. Haladé-
ktalanul telefonálj, ha bármiféle változást tapasztalsz! – mondta.
Rendes körülmények között ez jó hír lett volna, de hát már egy
hónapja ugyanezt hallottam tőle minden napon.

– Azt teszem – ígértem.

Bólintott, még egy pillantást vetett az ajtóra. Azután meg-
szorította a vállamat, és elsietett.

Erre az egy pillanatra vártam minden nap, ugyanakkor
rettegtem is tőle. Crawfordot látni csukott szemmel, gépekre
kapcsolva sosem lett könnyebb. A fájdalom sosem enyhült.
Ugyanolyan erős volt, mint azon az éjszakán, amikor elnézte
az új stoptáblát a 14-es úton, és egy teherautó az ő oldaláról
nyolcvannal belénk rohant. Még csak el sem ájultam! Emlékez-
tem minden percre. Ahogy a nevét sikoltoztam eszméletlen tes-
te fölött. Ahogy nem bírtam kiszabadítani, de még az ajtómat
sem nyithattam ki. Fejsebemből folyt a vér a szemembe, a világ
elhomályosult, de azért mindent láttam. Végignéztam az összes
rémítő másodpercet.

Nekem egyetlen bélyegem maradt arról az éjszakáról: az összevarrt sebhely közvetlenül a hajvonalam alatt. A zúzódásaim rég begyógyultak. Az agyrázkódás is elmúlt. Nem tisztességes, hogy neki kell itt feküdni. Én nevettem, amikor hamisan énekelte, és ő felém fordult, hogy rám mosolyoghasson. Ez volt az utolsó, amit láttam belőle, mielőtt az autó bucskázni kezdett, fém sikoltott és égő gumi bűdösítette be a levegőt.

Ahogy beléptem a szobába, rögtön Crawfordot kereste a tekintetem. Soványabb volt, mint valaha, de arcának zúzódásai és vágásai begyógyultak. Már nem látszott olyan megtörtnek békés alvása közben, legfeljebb olyannak, mint akire ráfér egy dupla sajtburger.

Szerette a dupla sajtburgert extra savanyúsággal és mustárral. Azóta rá sem bírtam nézni a ilyesmire. Nélküle nem.

– Itt vagyok. Hoztam egy új könyvet. Kevés érzélem, sok akció. Anyukád szerint határozottan fejlődsz. Szeretem látni, amikor örül.

Ez hazugság volt. Juliet nagyon messze állt az örömeztől, de nem akartam, hogy Crawford aggódjon az anyukája miatt. Már arra az esetre, ha valóban hallott.

– Knox hozott nekem brokkolis ragut és sült csirkét. Anyu specialitása. Azt hiszem, fel akar hizlalni. Knox mesélte, hogy arról a főiskolás sport weboldaltól olvasott fel neked, amit úgy szeretsz. Biztos, hogy kommentálta is jó vastagon!

Mindenféléről beszéltem, ami történt azon a napon, azt remélve, hogy hall engem. Szerettem elképzelni, hogy ha elég felkeltem a kíváncsiságát, egyszer csak kinyitja a szemét, és kérdezgetni kezd. Hetente többször is álmodtam róla, hogy

miközben felolvasok neki vagy fogom a kezét, hirtelen rám néz. Ébredés után pedig sírtam, mert csak álom volt, nem valóság. A szívem üres volt, amióta nem mosolygott vissza rám. Elvesztett voltam nélküle, és ez így is marad, amíg Crawford magához nem tér.

Egy percig fontolgattam, hogy beszélek neki Slate-ről. A mai napnak ez volt az egyetlen rendhagyó eseménye, ha azt nem számítjuk, hogy Mr. Wagonert, a másik beteget hazaengedték. Hiányozni fog, hogy többé nem cirkál a folyosókon a kerekesszékeiben. De persze a gyerekei és az unokái nagyon szerették volna már visszakapni.

– Ha majd hazamegyek este, kosármeccem lesz a McKinley fiúkkal. Szükségem van rád, hogy lemoshassam őket a pályáról. Tudod, mennyire el vannak telve maguktól.

Valamikor én, Crawford és Knox mérkőztünk Jonah-val, Micheával és Dylannel: az ifjúság az idősebbek ellen. Csak attól kezdve könyvelhettünk el magunknak némi sikert, hogy Dylan megnősült, és elköltözött hazulról. Bár az is jól jött, hogy Crawford tizenhárom centit nőtt egy nyár alatt. Akkor lett olyan magas, mint Jonah, aki 190 centi.

– Maradt egy plusz szelet csokikrémes pite ebédre. Szerintem anyu az édességeivel akar lekenyerezni, hogy nyisd már ki a szemed. Azt tudom, hogy nem nekem küldte.

Én is fogytam, kábé három és fél kilót, ami soknak látszott az én 161 centim mellett. Kétség nem fér hozzá, hogy anyu fel akar hizlalni.

Csöngött a mobilom. Ránéztem.

El ne felejtsd az esti meccset! Az SMS-t Dylan küldte. Több okból is otthon akart látni. Maddy szobatisztasága csak egy volt közöttük.

Nem fogom – válaszoltam neki, aztán Crawfordra néztem.

– Szeretnék visszakapni. Hiányzol.

Nem felelt. Pillája sem rebbent.

Könnyek szúrták a szememet. Eldörgöltem őket, mielőtt letettem a táskámat, és letelepedtem az ágy melletti székre. Nemsokára olvasni fogok, de most csak fogni akartam a kezét, és figyelni akartam, ahogy lélegzik. Meg akartam nyugtatni magamat, hogy Crawford itt van, és visszatér hozzám. Hamarosan.

4. FEJEZET

– AZ A KÁVÉ szar. Ezt igyad! A tiéd.

Javában olvastam, amikor az orrom alá dugtak egy csésze kávé. Isteni illata volt, határozottan nem kórháziasan áporodott.

Ismertem ezt a hangot. Hát visszajött. A kefélgép. Viszont volt kávéja. Jó kávéja. Én pedig hajnali négykor már ébren voltam, és a ventilátort bámultam a szoba mennyezetén. Kellett a jó kávé.

Előbb elvettem a kávé, csak aztán néztem fel rá. Annyit sikerült kinyögnöm, hogy kösz, bár ez is nehezemre esett. Viszont jó modorra tanítottak. Slate azért kedves hozzám, mert Knox húga vagyok. Ezt elfogadhatom.

– Korán érkezél. Én sosem jövök ilyen korán, de mivel nem bírtam aludni, arra gondoltam, akár itt is kezdek a napot.

Az, hogy kávé hozott nekem, azt jelentené, hogy most csevegnem is kell vele? Valószínűleg. Különben is, a nagybátyja beteg. Hol a részvét?

– Hogy van a nagybátyád? – kérdeztem, mert ez volt életének az egyetlen része, amely érdekelt. Nem szerettem látni, ha az emberek elveszítik a szeretteiket.

Vállat vont.

– A nagybátyám makacs, káromkodik, mint egy kocsis, góromba, mint a pokróc, ugyanakkor pizszokul szeretnivaló.

Nem ezt a választ vártam. Habár létezik valaki egyáltalán, aki képes tisztességes választ kicsikarni ebből a pasiból?

– Na, szóval – folytatta –, kávéztunk, van egy közös testvérünk, és mindketten naponta itt vagyunk. Azt hiszem, ettől barátok vagyunk.

– Nincsen közös testvérünk! – vágtam rá.

Kuncogott, ivott egy korty kávé.

– A Kappa Sigma tiltakozna. Testvérek mindhalálig.

Forgatni akartam a szememet, de a kávé finom volt, ezért nem tettem.

– Miért vagy itt örökké, Vale? – kérdezte. Meglepődtem, hogy ismeri a nevemet. Én nem mutatkoztam be neki.

– Honnan tudod a nevemet? – mordultam rá.

– Van egy közös testvérünk. Tehát mi tart itt, hogy folyton ezt a falat bámuld? – mutatott az átellenes falra, amelyen csak egy óra volt.

– Ha van közös testvérünk, akkor már tudnod kell.

– Talált – felelte, majd ivott egy újabb kortyot. – A szó szoros értelmében nincs *igazi* közös testvérünk. Ismerem, hogy Knox mit szeret sörben, kártyában és nőben. Nem sok mást tudok róla. Tegnapig még azt sem tudtam, hogy van egy húga. Tehát megkérdezhetem, hogy mit művel itt egész nap az új barátom?

Undok módon viselkedtem. De *miért*? Ez a pasi csak kedves akar lenni. Jó, állhatatlan és keféológép. Számít az nekem? Nem lehet, hogy csak elfogult vagyok? Remélem, nem.

– A pasim kómában fekszik. – Már kimondani is úgy fáj, mintha kettéhasították volna a tüdőmet. Alig kaptam levegőt.

– Ó! – mondta, mintha megérezte volna a fájdalmat. – Hogy történt?

Szükségem volt rá, hogy beszéljek róla. Jót tett, hogy elmondhatom valakinek. Hogy megpróbálom elfogadni.

– Karambol a bizonyítványosztás éjszakáján. Én is ott voltam a kocsiban.

– Francba – dűnnyögte, és leengedte a poharat tartó kezét a combjára. – Mikor is volt az? Egy hónapja?

Bólintottam. *Egy hónapja és egy napja.*

– Miért nem ülhetsz be a szobájába? Egész nap itt vagy magadban. Ez olyan... magányos.

Meglehetősen sok kérdése volt.

– Három órára bemegyek hozzá, amikor a szülei szünetet tartanak. Akkor én olvasok neki.

Előredőlt, a térdére könyökölt, és úgy nézett rám, hogy viszonznom kellett a pillantását, ha nem akartam gorombán belebámulni a semmibe.

– Szóval csak ülsz itt egész nap. És mit csinálsz?

Méltányoltam a jó kávé. Komolyan. Rég nem ittam ehhez foghatót, viszont ez a tag tolakodó volt, nekem pedig nem volt hangulatom az önvédelemhez. Ha itt akarok ülni egész nap, akkor megtehetem. Se neki, se a szüleimnek, se a testvéreimnek, egyáltalán senkinek sem kellett megértenie. Azt csináltam, amit

csinálnom kellett, hogy átvészeljem a napokat. Az életem ott volt bent Crawford szobájában, és én nem terveztem elhagyni őt.

– Igen – feleltem.

Bólintott, és kortyolt a kávéból, majd ismét a falat kezdte nézni.

– Nagyon szeretheted.

– Szeretem hatéves korom óta, amikor behozta az iskolába a kedvenc brownie-mat, és becsempészte az uzsonnás dobozomba. – Senkinek sem mondtam el ennyit Crawfordról és a múltunkról a baleset óta. Egyszerűen kiszaladt a számon.

Slate nem gúnyolt ki, csak elmosolyodott. Halvány mosoly volt, épp csak felgömbült a szája sarka.

– Kedves emlék.

Igen, az. Egymillió ilyen emlékem volt.

– Én sosem voltam szerelmes. Nem hiszek a szerelemben, de jólesik hallani, ahogy valaki beszél róla. – Ismét meghúzta a kávéját, aztán felállt.

– Remélem, hamarosan kinyitja a szemét – mondta. – Menem kell az öreghez, és hagynom kell, hogy megverjen pókerben. Sikerélménye lesz tőle.

Nem olyannak képzeltem el Slate-et, aki gyakran hagy győzni másokat. Inkább olyannak tűnt, mint aki folyton győzni akar. Kicsit emberibbnek láttam most, amikor tudtam róla, hogy engedi megverni magát. Meg a kávé miatt. Az finom volt.

– Kösz. Szükségem volt erre – mondtam, kissé megemelve a poharat.

Kacsintott.

– Nekem is. – Elindult, végigment a folyosón.

Addig néztem utána, amíg be nem fordult balra, és el nem tűnt a szemem előtt. Bár nem kedveltem, meg kellett hagyni, szép járása volt.

– Valaki azt mondta, hogy Slate Allen itt van – szakította félbe egy ápolónő a gondolataimat, és éppen ideje is volt, hogy félbeszakítsanak.

Tehát Allen a családi neve.

– Most ment el arra, a nagybátyja szobájába – mutattam a folyosón.

Az ápolónő felragyogott.

– Köszönöm! – És már sietett is Slate után.

Ez nem a tegnapi ápolónő volt. Slate Allen tényleg egy kefélgép. Ezek a lányok pár évvel idősebbek lehettek nála, de ez láthatólag nem zavarta őket. Nem csoda, hogy Slate ennyire el volt telve önmagától.

Vonzó, azt meg kell hagyni. Az a döbbenetesen jóképű fajta, aki után megfordulnak az utcán. De engem nem érdekelt. Nem remegtette meg a szívemet egy szép arc és egy izmos test. Én egy olyan fiúé vagyok, aki itt fekszik ebben a kórházban, és mindig is az övé leszek. Egy napon majd elmesélem Crawfordnak, mik történtek, amíg ő aludt, és mosolyogni fogunk. Nem azért, mert kómában volt, hanem mert felébredt.

Crawford harcos volt, és most sok mindenért kellett harcolnia.

Rezgett a táskámban a telefonom. Ismét érkezni kezdtek az SMS-ek. Tegnap este kosárlabdáztam, és krémsajtos cukormáz-zal bevont, házi epertortát ettem, miközben Maddynek prédikáltam, hogy használja a bilit. Mindenkinek adtam egy darabot

magamból. Ma békén kell hagyniuk, hogy csak úgy ellehessek magamban.

Nem lesz nekem semmi bajom. Amint Crawford felébred.